

438

U S T A W A

z dnia 27 grudnia 1989 r.

o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r.

Art. 1. 1. Ustawa reguluje opodatkowanie osób prawnych oraz prowadzących działalność gospodarczą organizacji politycznych i państwowych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, a także spółek jawnych i cywilnych z udziałem osób prawnych, od wzrostu wynagrodzeń przekraczającego określone tą ustawą normy.

2. Przepisy ustawy nie mają zastosowania do:

- 1) Skarbu Państwa,
- 2) rad narodowych,
- 3) jednostek i zakładów budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych,
- 4) Narodowego Banku Polskiego,
- 5) szkół wyższych, z wyjątkiem prowadzonej przez nie działalności gospodarczej,
- 6) organizacji społecznych, zawodowych oraz fundacji, z wyjątkiem ich działalności gospodarczej,
- 7) spółek działających na podstawie przepisów o zasadach prowadzenia na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej działalności gospodarczej w zakresie

drobnej wytwórczości przez zagraniczne osoby prawne i fizyczne oraz na podstawie przepisów o działalności gospodarczej z udziałem podmiotów zagranicznych.

Art. 2. 1. Do uiszczenia podatku od wzrostu wynagrodzeń są zobowiązani podatnicy, u których:

- 1) wynagrodzenia obciążające koszty całokształtu działalności roku (okresu) podatkowego,
- 2) nagrody i premie z zysku bilansowego za 1990 r.

przekroczą normy ustalone zgodnie z przepisami art. 4—6 niniejszej ustawy.

2. Podstawę opodatkowania stanowią kwoty wynagrodzeń przekraczające normy, o których mowa w ust. 1.

Art. 3. 1. Postawę ustalenia norm wynagrodzeń, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, w styczniu 1990 r. stanowi suma:

- 1) kwoty wynagrodzeń za wrzesień 1989 r. obciążających koszty całokształtu działalności,
- 2) kwot zwiększających stawki poszczególnych składników wynagrodzenia pracowników w dniu 1 października 1989 r. z tytułu zmian cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w III kwartale tego roku, obliczonych zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1989 r. o podwyższeniu wynagrodzeń za pracę i dochodów rolniczych w związku ze zmianami cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w 1989 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 261 i Nr 56, poz. 330),
- 3) kwoty wynikającej z pomnożenia sumy kwot wymienionych w pkt 1 i 2 przez wskaźnik wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w październiku 1989 r. i współczynnik 0,8,
- 4) kwoty wynikającej z pomnożenia sumy kwot wymienionych w pkt 1—3 przez sumę faktycznego wskaźnika wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w listopadzie i prognozowanego w grudniu 1989 r. i współczynnik 0,8.

2. Podatnicy, u których zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku dochodowego od nadwyżki wynagrodzeń, ustalone według stawki 40% i stawki 200%, przekroczyło 10% dochodu za 1989 r., pomniejszają sumę kwot wynagrodzeń, o której mowa w ust. 1, o jedną dwudziestą czwartą nadwyżki wynagrodzeń wypłaconej ponad normę wynagrodzeń uznanych w 1989 r. za koszty uzyskania przychodów.

Art. 4. 1. Miesięczną normę wynagrodzeń w styczniu 1990 r. stanowi kwota wynagrodzeń ustalona zgodnie z art. 3, powiększona o kwotę przyrostu wynikającego ze wskaźnika wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w styczniu, pomnożonego przez współczynnik korygujący.

2. Miesięczną normę wynagrodzeń w każdym następnym miesiącu stanowi miesięczna norma z miesiąca poprzedniego, powiększona o kwotę przyrostu wynikającego ze wskaźnika wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w tym miesiącu, pomnożonego przez współczynnik korygujący.

3. Normę roku (okresu) podatkowego stanowi suma norm miesięcznych ustalonych zgodnie z ust. 1 i 2.

4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali wysokość współczynników korygujących, o których mowa w ust. 1 i 2.

5. Prognozowany przyrost cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych na każdy miesiąc ogłasza Mi-

nister Finansów w terminie do dnia 7 każdego miesiąca.

6. Faktyczny przyrost cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych za każdy miesiąc ogłasza Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w terminie do dnia 20 następnego miesiąca.

7. Podatnicy, u których wystąpi wzrost zatrudnienia ogółem, mogą ustalić normę roku (okresu) podatkowego, dzieląc normę obliczoną zgodnie z ust. 3 przez przeciętne zatrudnienie we wrześniu 1989 r. i tak ustaloną kwotę mnożąc przez przeciętne zatrudnienie za okres od września 1989 r. do końca roku (okresu) podatkowego.

8. Zasady ustalania normy określone w ust. 7 obowiązują podatników, u których nastąpi przyrost lub spadek zatrudnienia ogółem, spowodowany sezonowym charakterem produkcji lub zmianami organizacyjnymi dokonanymi po dniu 30 września 1989 r., polegającymi w szczególności na:

- 1) podziale jednostki gospodarczej,
- 2) połączeniu jednostek gospodarczych,
- 3) likwidacji zakładów, wydziałów, działów lub innych organizacyjnie i ewidencyjnie wyodrębnionych obiektów produkcyjnych i usługowych,
- 4) przekazaniu lub przejęciu w dzierżawę lub agencję obiektów wymienionych w pkt 3.

Art. 5. 1. Podatnikom, którzy podjęli działalność po dniu 30 września 1989 r., właściwe urzędy skarbowe ustalają na pierwszy miesiąc działalności w 1990 r. przeciętną normę wynagrodzeń na jednego zatrudnionego pracownika jako sumę:

- 1) przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia stanowiącego podstawę ustalenia normy w kwocie określonej przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia,
- 2) kwot przyrostów wynagrodzeń wynikających ze wskaźników wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych za miesiące poprzedzające okres podjęcia działalności w 1990 r., pomnożonych przez współczynniki korygujące, o których mowa w art. 4 ust. 4,
- 3) kwot wynagrodzeń z tytułu umów o dzieło lub umów zlecenia, w wysokości nie przekraczającej 30% wynagrodzenia określonego w pkt 1 i 2.

2. Normę ustaloną przez urząd skarbowy zgodnie z ust. 1 podatnicy mnożą przez przeciętne zatrudnienie w pierwszym miesiącu działalności w 1990 r.

3. Miesięczną normę w każdym następnym miesiącu stanowi miesięczna norma z miesiąca poprzedniego, powiększona o kwotę przyrostu wynikającego ze wskaźnika wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w tym miesiącu, pomnożonego przez współczynnik korygujący, o którym mowa w art. 4 ust. 4.

4. Normę roku (okresu) podatkowego stanowi suma norm miesięcznych ustalonych zgodnie z ust. 2 i 3.

5. W przypadku wzrostu lub spadku przeciętnego zatrudnienia w roku (okresie) podatkowym, podatnicy, o których mowa w ust. 1, stosują odpowiednio przepisy art. 4 ust. 7 i 8, dzieląc normę obliczoną zgodnie z ust. 4 przez przeciętne zatrudnienie w pierwszym miesiącu działalności w 1990 r. i tak ustaloną kwotę mnożąc przez przeciętne zatrudnienie za rok (okres) podatkowy.

Art. 6. 1. Normę wypłat nagród i premii z zysku bilansowego, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, stanowi kwota wynosząca 8,5% wynagrodzeń obciążających

koszty całokształtu działalności w 1990 r., pomniejszonych o honoraria i wynagrodzenia bezosobowe, a w spółdzielniach pracy — o honoraria i wynagrodzenia bezosobowe innych osób fizycznych nie będących członkami tych spółdzielni.

2. Upoważnia się podatników do dokonywania w 1990 r., za zgodą pracownika, zaliczkowych wypłat nagród i premii z zysku w formie obligacji Skarbu Państwa lub akcji. Kwota odpowiadająca 50% wartości obligacji i akcji przekazanych pracownikom zwiększa normę o której mowa w ust. 1.

Art. 7. 1. Za wynagrodzenie obciążające koszty całokształtu działalności uważa się kwoty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze lub ich ekwiwalenty obciążające koszty tej działalności, zaliczone do wynagrodzeń zgodnie z odrębnymi przepisami w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń, obowiązującymi w jednostkach gospodarki społecznej.

2. Do ustalenia podstawy opodatkowania wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności wynagrodzenia w roku (okresie) podatkowym pomniejsza się o wypłaty:

- 1) jednorazowych nagród i premii obciążających koszty całokształtu działalności w roku podatkowym, wynikających z Karty Górnika, Karty Hutnika lub innych kart branżowych wprowadzonych przed dniem 1 stycznia 1990 r.,
- 2) wynagrodzeń za pracę inwalidów i osób traktowanych na równi z inwalidami, określonych na podstawie odrębnych przepisów,
- 3) wynagrodzeń za pracę w dni wolne od pracy przekazanych na fundusze pomocy społecznej.
- 4) wynagrodzeń osób zatrudnionych w ośrodkach rehabilitacyjno-wypoczynkowych prowadzonych przez spółdzielnie inwalidów,
- 5) odpraw, o których mowa w ustawie o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw.

3. Jeżeli podatek zleca wykonanie usługi lub produkcji, a zleceniobiorca do wykonania tej usługi lub produkcji zatrudni pracowników podatnika, podatek podwyższa wynagrodzenia roku (okresu) podatkowego o kwoty wynagrodzeń wypłaconych przez zleceniobiorcę pracownikom podatnika. Zleceniobiorca jest obowiązany wykazać w fakturze kwotę wynagrodzeń wypłaconych pracownikom podatnika.

4. Podatek, który użycza, wynajmuje lub dzierżawi spółce środki produkcji, a spółka przy prowadzeniu działalności gospodarczej zatrudnia pracowników podatnika, podwyższa wynagrodzenia roku (okresu) podatkowego o kwoty wynagrodzeń wypłacone przez spółkę pracownikom podatnika. Spółka jest obowiązana powiadomić podatnika o zatrudnieniu jego pracowników i określić kwoty wynagrodzeń wypłaconych tym pracownikom.

5. Podwyżki wynagrodzeń za pracę nie mogą być wprowadzone przez podatników z mocą wsteczną za miesiące poprzedzające miesiąc, w którym podjęto decyzję o podwyższeniu wynagrodzeń.

Art. 8. Podatek od wzrostu wynagrodzeń ustala się według następującej skali opodatkowania:

- 1) za przekroczenie normy wynagrodzeń obciążających

koszty całokształtu działalności w roku (okresie) podatkowym:

Lp.	Przekroczenie normy	Stawka podatku za każdy kolejny procent przekroczenia normy
1	do 3%	200%
2	ponad 3%	500%

- 2) za przekroczenie normy wypłat nagród i premii z zysku bilansowego za 1990 r. — w wysokości 500% kwoty przekroczenia.

Art. 9. Podatek, o którym mowa w art. 8, stanowi dochód budżetu centralnego i podlega odprowadzeniu na rachunek właściwych urzędów skarbowych.

Art. 10. 1. Podatek obliczony zgodnie z art. 8 pkt 1 uiszcza się z zysku bilansowego lub nadwyżki dochodów nad wydatkami roku (okresu) podatkowego, a jeśli zobowiązanie podatkowe przekracza zysk bilansowy lub nadwyżkę dochodów nad wydatkami, kwota różnicy stanowi stratę bilansową lub nadwyżkę wydatków nad dochodami.

2. U podatników, u których w okresie podatkowym wystąpi strata bilansowa lub nadwyżka wydatków nad dochodami, podatek, o którym mowa w art. 8 pkt 1, powiększa tę stratę lub nadwyżkę wydatków nad dochodami.

3. Podatnicy nie ustalający wyniku finansowego obciążają koszty działalności kwotą podatku, o którym mowa w art. 8 pkt 1.

Art. 11. Wypłat nagród i premii z dochodu 1989 r., pomniejszonego o podatek dochodowy, dokonują podatnicy według zasad określonych w ustawie budżetowej na rok 1989 z dnia 15 lutego 1989 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 45, Nr 25, poz. 134, Nr 54, poz. 320, Nr 59, poz. 350 i Nr 64, poz. 392).

Art. 12. Ustala się następujące terminy obliczenia i wpłaty podatku:

- 1) zaliczkowo — do dnia 28 każdego następnego miesiąca za okres podatkowy z tytułu przekroczenia normy wynagrodzeń obciążających koszty całokształtu działalności,
- 2) ostateczne obliczenie i wpłata podatku następuje w ciągu 20 dni po terminie obowiązującym do sporządzenia bilansu i rachunku wyników za rok podatkowy,
- 3) w okresie 5 dni od daty każdej wypłaty nagród i premii z dochodu za 1989 r., pomniejszonego o podatek dochodowy.

Art. 13. Minister Finansów ustali wzory deklaracji dotyczących obliczenia podatku, o którym mowa w ustawie, oraz określi sposób ustalania kwoty wynagrodzeń za wrzesień 1989 r. i przeciętne zatrudnienia.

Art. 14. Minister Finansów może wyrazić zgodę na ustalanie norm wynagrodzeń, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, oraz uiszczanie podatku przez zakłady (odziały) osób prawnych sporządzające samodzielnie bilans.

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1990 r.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski